

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Gherman S. Titov, al doilea cosmonaut

La 12 aprilie 1961 lumea a fost zguduită de vestea că un om sovietic, Iuri A. Gagarin, a făcut înconjurul pământului cu nava cosmică „Vostok” (Răsăritul).

Nu au trecut însă nici patru luni și posturile de radio și televiziune, edițiile speciale ale ziarelor, au anunțat la data de 6 august 1961, că din Uniunea Sovietică a fost lansată o nouă navă cosmică satelit, avînd la bord pe maiorul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov.

Pilotul cosmonaut, maiorul Gherman Stepanovici Titov, s-a născut în anul 1935 în satul Verhnee Jilino, raionul Kosiha, ținutul Altai, în familia unui învățător. El este de naționalitate rusă. El a absolvit școala medie din Nalohihna din același raion. Din 1955 pînă în 1957 el a urmat școala de aviație pentru piloți militari de la Stalingrad, pe care a absolvit-o la categoria I-a, a trecut examenele în domeniul tehnicii pilotajului cu calificativul „excellent”. După absolvirea școlii a fost trimis să facă serviciul în cadrul regiunii militare Leningrad.

Gherman Titov este căsătorit. Soția lui — Tamara Vasilievna — s-a născut în 1937. Tatăl cosmonautului — Stefan Pavlovici, născut în 1910, a predat limba și literatura rusă, iar apoi limba germană într-o școală de șapte ani din Altai. În 1961 a fost pensionat. Mama comonautului — Alexandra Mihailovna — s-a născut în 1914.

Maiorul Gherman S. Titov a fost lansat la ora 9 dimineața (ora Moscovei) pe nava „Vostok 2”. Sarcinile zborului erau: — Studiarea influenței asupra organismului omenesc a unui zbor de lungă durată pe orbită și a coborîrii ulterioare pe suprafața Pământului;

— Studiarea capacității de muncă a omului aflat timp îndelungat în condițiile imponderabilității.

Greutatea navei: 4731 kg, fără ultima treaptă a rachetei. Depărtarea ei de pământ în timpul înconjurului: minimă 178 km, maximă 257 km.

Din timpul zborului se desprind următoarele momente:

La ora 10,38 (ora Moscovei) pilotul cosmonaut G. S. Titov a transmis un salut Comitetului Central al P.C.U.S.; Guvernului Sovietic și lui Nikita Sergheevici Hrușcirov personal. N. S. Hrușcirov îi răspunde printr-o telegramă de felicitare. La

11,48 trecînd peste Africa, Titov adresează un salut popoarelor africane.

Intre orele 12,30 și 13, G. Titov a luat masa de prînz, compusă din trei feluri. La sfîrșitul mesei cosmonautul a transmis: „Am luat masa, mă simt perfect”. La ora 15, fiind deasupra Americii de Sud, cosmonautul transmite un salut popoarelor sud-americane.

La începutul celei de-a patra revoluții, corespunzător cu programul zborului, cosmonautul s-a odihnit timp de o oră. După odihnă, cosmonautul a făcut un exercițiu de înviorare și a trecut la efectuarea mai departe a lucrărilor prevăzute în sarcina de zbor.

Timp de o oră maiorul Titov a încercat sistemul de dirijare manuală a navei-satelit. El a raportat că nava-satelit poate fi bine dirijată prin manevrare cu ajutorul unui dispozitiv de comandă manuală.

La ora 15,07 raportează: „Pe bord totul este în ordine. Mă simt excelent”. Ora 15,30: „Trecut peste ecuator. Suport excelent starea de imponderabilitate”. Ora 16,55 primește felicitarea trimisă de Iuri Gagarin, primul cosmonaut sovietic.

În timpul zborului deasupra teritoriului Uniunii Sovietice prin sistemul de radio și televiziune au parvenit imaginii din cabina navei, înfățișînd fața liniștită și zîmbitoare a cosmonautului sovietic.

La ora 18,15 cosmonautul Gherman Stepanovici Titov, zburînd deasupra Moscovei a comunicat: „Dragi locuitori ai Moscovei. În cabină toate sînt ca și înainte, presiunea este normală, o presiune excelentă, umiditatea 70 la sută. Temperatura este de 18 grade. Confort deplin. Nu vă rămîne decît să doriți acelaș lucru. Totul merge perfect. Rog să transmiteți iubiților locuitori ai Moscovei noapte bună. Acum mă culc. Faceți ce doriți, eu însă mă culc”.

Cosmonautul s-a trezit la ora 2,37 și a început activitatea potrivit graficului.

7 august 1961 în jurul orei 6 (ora Moscovei) continuîndu-și zborul cosmic pe nava satelit „Vostok 2”, cosmonautul maiorul Titov Gherman Stepanovici a început cea de-a 15-a revoluție în jurul Pământului. Starea cosmonautului a fost excelentă. După un dejun consistent, luat la ora 5,45 cosmonautul a continuat lucrările prevăzute în programul cercetărilor științifice.

Nava cosmică satelit sovietică „Vostok 2” pilotată de cosmonautul maiorul Gherman Stepanovici Titov, după ce a efectuat peste 17 revoluții în jurul pământului în decurs de 25 ore și 18 minute și a parcurs mai bine de 700.000 km (aproape de două ori distanța între pământ și lună) a aterizat în regiunea stabilită din Uniunea Sovietică, în apropiere de locul istoric unde a aterizat nava-satelit „Vostok 1” la 12 aprilie 1961.

Cosmonautul Gherman Stepanovici Titov este sănătos și se simte excelent.

N. S. Hrușcirov i-a adresat o telegramă prin care îl felicită pentru remarcabila faptă de eroism, care a arătat încă odată ce este capabil să înfăptuiască omul sovietic.

La 7 august 1961, ora 11,30, a avut loc o convorbire telefonică între N. S. Hrușcirov și pilotul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov. În cadrul acestei convorbiri cosmonautul a raportat îndeplinirea misiunii încredințate.

N. S. Hrușcirov îi spune: „Aceasta este o faptă eroică. Ați îndeplinit un vis al omenirii. Pînă nu de mult visul despre zborurile cosmice ale omului era considerat drept un vis irealizabil. Ne mîndrim cu faptul că dv., om sovietic, comunist, l-ați înfăptuit”.

G. S. Titov mulțumește și promite că se va strădui să justifice încrederea acordată, îndeplinindu-și îndatoririle ce-i revin.

Miercuri, 9 august 1961, Moscova l-a întâmpinat sărbătorește pe Gherman Stepanovici Titov, al doilea cosmonaut sovietic.

Pe aeroportul Vnukovo au sosit N. S. Hrușcirov și alți conducători ai guvernului sovietic. Erau de față de asemenea, părinții lui Gherman Titov și soția lui și mulțime mare de popor.

La sosirea pe aeroportul Vnukovo, Gherman Titov a fost întâmpinat cu un tumult de ovații. În sunetele marșului de salut el urcă la tribună și prezintă raportul de îndeplinire a misiunii.

N. S. Hrușcirov îl îmbrățișează cu o mare duioșie și îl sărută fierbinte.

A urmat apoi un miting în Piața Roșie din Moscova, unde au luat cuvîntul N. S. Hrușcirov și Gherman Titov.

În cadrul recepției care a avut loc la Kremlin, pilotului cosmonaut maiorul Gherman Stepanovici Titov i s-a decernat titlul de Erou al Uniunii Sovietice și titlul de Pilot cosmonaut al U.R.S.S.

(Continuare în pag. 2)

Lumină -- pace

Ca să ai lumină îți trebuie o sursă de lumină. Și după ce ai avut acea sursă trebuie s-o aprinzi și apoi să o menții aprinsă. Și pentru ca să ai sursa de lumină, și pentru ca să o aprinzi, și pentru ca să o menții aprinsă, îți trebuie energie, muncă, luptă. Fără energie, fără muncă, fără luptă lumina nu există.

Ca să ai întunec, nu-ți mai trebuie energie, nici muncă, nici luptă. Lași totul baltă, la voia întâmplării și întunecul vine singur, se sălășluiește preste tot. Omului i-a trebuit mii de ani pînă să ajungă să-și facă singur lumina, lumina fizică. Din punct de vedere spiritual lumina e pacea. Intunecul e războiul, neînțelegerea, cearta. Ca și pentru ca să ai lumină, pentru a avea pace îți trebuie o sursă, îți trebuie o idee.

Gherman S. Titov...

(Continuare din pag. 1)

La 7 august C.C. al P.C.U.S., Prezidiul Suprem al U.R.S.S. și Guvernul U.R.S.S. au adresat o Chemare către popoarele Uniunii Sovietice, către popoarele și guvernele tuturor țărilor și către întreaga omenire progresistă, în care arată că fapta eroică a cosmonautului G. S. Titov reflectă „noile realizări uriașe ale Uniunii Sovietice, ale științei și tehnicii noastre, ale întregii economii naționale, marea superioritate a orînduirii sociale socialiste, cea mai înaintată din lume” și că „zborurile cosmice ale oamenilor sovietici întruchipează voința neclintită, dorința neclintită a întregului popor sovietic de pace trainică pe întregul pămînt. Punem realizările noastre în cercetarea Cosmosului în slujba păcii, progresului științei, spre binele tuturor oamenilor de pe planeta noastră”.

Zborul de durată al maiorului Gherman Stepanovici Titov este, după cum declară toate agențiile din lume, un triumf al științei și tehnicii sovietice, o izbîndă fără precedent a minții omenești.

Știința și tehnica sovietică și oamenii sovietici au obținut un nou succes în cercetarea Cosmosului.

Asemenea aparate și instalații complexe, care să funcționeze atît de precis, ca și zborul însuși, constituie un triumf al științei și tehnicii sovietice, care se află în fruntea științei și tehnicii mondiale.

Primele zboruri ale omului în Cosmos au devenit realitate. A început era călătoriilor locuitorilor Pămîntului în Cosmos, spre Lună și spre alte planete.

Exploatarea de către om a planetelor sistemului solar, care chiar acum cîțiva ani părea de domeniul fanteziei, a devenit o problemă de actualitate, cu mari perspective de a fi soluționată încă în generația noastră. Rachetele sovietice sînt destul de puternice spre a ajunge în Lună și în planete. Cosmonauții sovietici sînt oameni bine pregătiți și curajoși, capabili să împlinescă orice sarcină cu eroism.

Zborul lui Gherman Stepanovici Titov este o nouă dovadă a puterii creatoare, a forței marelui popor sovietic și totodată a demonstrat superioritatea orînduirii socialiste asupra celei capitaliste.

Cu toții ne mîndrim și ne bucurăm că din nou poporul prieten sovietic este primul care a dobîndit o așa măreață victorie, pusă în slujba păcii între popoare spre binele omenirii.

C. VOICU

Acea idee însă trebuie aprinsă, trebuie susținută, căci dacă nu, se stinge. Trebuie să depui energie pentru ea, muncă, luptă.

Din punct de vedere logic ar părea ceva de neînțeles. Cum mai trebuie să lămurești pe cineva că nu e bun războiul? Doar toată lumea știe că pentru război îți trebuie jertfe zadarnice: oameni morți, copii orfani, soții văduve, mame înlăcrimate, cheltuieli pentru arme, foame, mizerie — toată munca omului e în zadar și-i mai aduce și nenorociri. Pace: muncă cu folos, cu spor, bucurie, fericire — cu fiecare minut sursele fericirii se măresc, prin mărirea producției care nu mai are de cine să fie nimicită. Și cu toate acestea, dacă omului, pentru ca să-și facă lumină fizică proprie, i-au trebuit mii de ani; pentru ca să-și făurească pacea, această nouă lumină, i-au trebuit încă atîtea mii de ani.

Astăzi această lumină e aprinsă în inimile tuturor oamenilor cinstiți, dar pentru sălășluirea ei peste toată lumea, mai trebuie muncă, energie, luptă depusă, pentru a fi susținută și desăvîrșită. Trebuie luptă împotriva celor ce pregătesc un nou război, ca să se îmbogățescă din el.

Acum înțelegi pentru ce trebuie depusă această energie, pentru ce trebuie dusă această luptă? Dacă înțelegi, nu precupești nici un efort și luptă și tu pentru pace, muncește pentru fericirea poporului, sprijinește lupta popoarelor pentru dezarmare și pace trainică.

Pr. IOAN GRAURE

„Eu sînt butucul viței“

Ioan 15, 5

Mintuitorul Iisus Hristos a iubit natura, adică lumea aceasta care ne înconjoară ca mînuți, dealuri, cimpii, ape, mări, plante, animale, etc. Se naște aproape sub cerul liber, într-o iesle cu fin, în tovărășia animalelor și păștorilor, și crește pe costișele frumoase ale Nazaretului, pline cu plantații de măslini, viță de vie și portocali. Cînd iese la propovăduire, activitatea Sa mesianică și-o desfășoară mai ales în afara zidurilor cetăților și satelor, căci nu în zadar spunea: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul”. Așa se face că îl întîlnim pe Mintuitorul pe drumuri de țară, printre semănături, prin livezi și vii, pe pașiști de dealuri, în locuri retrase și pustii sau pe malul lacului Ghenizareî, în tovărășia pescarilor. Toate acestea au lăsat în sufletul Său dumnezeiesc puternice urme, înalt aproape la tot pasul găsim în învățăturile Sale imagini sau asemănări luate din viața naturii. Parabolele Sale cu deosebire, care în bună parte își au un astfel de izvor, ca aceea a semănătorului, a vierului, a grăuntelui de muștar, a oii pierdute și altele ne mișcă sufletului nu numai prin învățăturile pe care Mintuitorul voia să ni le dea prin ele, ci și prin frumusețea lor literară, cum se zice.

Iisus — Domnul nostru însă face mai mult decît atît: El se aseamănă în chip direct pe sine însuși cu fapte din natură. Așa de pildă atunci cînd se numește păstorul cel bun, care-și iubește cu adevărat turma, punîndu-și viața pentru ea, spre deosebire de preținșii păstori, cărora le place numai laptele și carnea oilor, nu să le și păzească și să le îngrijească. „Eu sînt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pen-

tru oi. Furul nu vine fără numai să fure și să junghie și să piarză. Eu am venit ca oile mele viață să aibă și mai mult să aibă” — zice Mintuitorul (Ioan 10, 11. 10).

O asemănare tot pe atît de frumoasă o ia Domnul nostru Iisus Hristos din viața unui butuc de vie, cînd zice: „Eu sînt vița cea adevărată și Tatăl meu este lucrătorul. Toată vița care nu aduce roadă întru mine o scoate și toată vița care aduce roadă o curățește, ca mai multă roadă să aducă”. Și continuă Mintuitorul: „Rămîneți întru mine și eu întru voi. Precum vița nu poate aduce roadă de la sine, de nu va rămîne în butuc, așa nici voi de nu veți rămîne întru mine. Eu sînt butucul viței, iar voi vițele. Cel ce rămîne întru mine și eu întru el acela aduce roadă multă, că fără de mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 1—5).

Am văzut desigur cu toții o vie sau, dacă nu, un pom oarecare. Să luăm de pildă un pom, un măr. Atîta timp cit fiecare rămurică nu este atînsă de nimic și ține legătura cu tulpina de la care primește seva, mărul întreg este verde și frumos, în stare de a aduce roadă. Dacă vom privi cu atenție același măr, de data aceasta încărcat cu roade, vom vedea cum unele fructe care au slăbit legătura lor cu ramura și cu tulpina pomului, hrănirea lor făcîndu-se anevoios, rămîn mici, se zbircesc, se usucă și în cele din urmă se desprind de pom și cad. În schimb fructele care stau în strînsă legătură cu seva cea dătătoare de viață a pomului cresc mari și frumoase, se coc și ne sînt de mare folos.

Cam același adevăr a vrut să ni-l facă cunoscut și Mintuitorul în textul cu vița de vie de mai sus, adevăr deosebit de important pentru viața noastră creștină. Că adică El este butucul vieții noastre creștinești, că numai în măsura în care stăm strîns legați sau strîns uniți de persoana Sa, de învățăturile Sale, de harul Său, în aceea măsură vom aduce roade de fapte bune, bine plăcute lui Dumnezeu și de folos semenilor noștri. Și iată cum se poate acest lucru.

Mintuitorul Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, este omniprezent, adică în tot locul, în preajma fiecăruia din noi. Ne incredințează chiar El de acest adevăr, prin cuvintele rostite după învierea Sa: „Iată eu cu voi sînt toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Matei 28, 20). Ba mai mult, El chiar ni se îmbie, ne dorește, vrea să petreacă cu noi și în noi, să pătrundă în ființa noastră lăuntrică, căci acest lucru vor să spună cuvintele: „Iată stau la ușa și bat, de va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine” (Apoc. 3, 20). Aceasta o spune Iisus și în cuvintele: „Rămîneți întru mine și eu întru voi” (Ioan 15, 4), sau Sf. Apostol Pavel: „Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20).

Iisus Hristos — Domnul nostru, deci, nu numai că ni s-a dat ca model de urmat, model de blîndețe, de muncă, de dragoste, de slujire a oamenilor, model la care privind să ne modelăm și noi viața, ci El cheamă la comuniune cu El, vrînd să între în legătură directă, nemișlocită cu noi. Forța sau seva care ne apropie de Mintuitorul și ne unește cu El, că mlădița de tulpina viței, este dragostea, prin care devenim un „duh” cu El, căci dragostea înseamnă deschidere, întrepătrundere sufletească, comunicare de viață unul către altul, așa cum circulă seva din butuc la mlădițele viei, unificare și asemănare. Această „trăire a lui Hristos în noi” se împlinesc prin Sfintele Taine, în deosebi prin Sfînta Impărtășanie, cînd

Ginduri creștine

— „Cel care întinde mâna în blid cu Mine, acela mă va vinde” (Matei 28, 23). Prin aceste cuvinte, Iisus Hristos arată pe trădătorul Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut pe 30 de arginți.

Ce nume veți da celui care ia Sf. împărtășanie și care totuși îngăduie în viața sa, minciuna și prefăcătoria?

Cum veți numi pe cel care mănincă piinea și bea vinul din Sf. Potir și a căruia viață se învîrtește totuși, în jurul păcatelor grele?

Ce veți zice de cel care „întinde mâna în blid cu Iisus” și care păstrează fofuși în inima sa pismă, răutate pentru un părinte, un coleg, sau pentru cineva dintr-o altă națiune, dintr-o altă rasă?, căci a întinde mâna în blid cu El și a-L trăda prin minciună, lăcomie sau răutate, este a săvîrși crima lui Iuda Iscarioteanul.

— „Și ne iartă nouă greșelile noastre, cum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12). Ce admirabilă rugăciune! Cu condiția însă ca să nu facem din ea vorbă goală, să n-o rostim mașinalicește, adică să nu trecem cu vederea înțelesul moral și religios, căci altfel se va întoarce împotriva noastră. Și dacă Dumnezeu ne-ar ierta, așa

primim pe însuși Domnul în făptura noastră, apoi prin meditație, rugăciune și fapte bune, prin care întărim mult această unire cu Hristos.

„Eu v-am ales pe voi și v-am pus să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămână” (Ioan 15, 16) — spune Iisus Apostolilor Săi și nouă totodată, vrînd să arate că rostul nostru în lume nu este acela de a trăi ca niște buruieni nefolositoare sau ca niște copaci sterpi, ci trebuie să ne fructificăm viața, să rodăm ca niște pomi îngrijiți, să facem adică cât mai mult bine cîtă vreme trăim pe pămînt. Iar creștinul care simte pe Iisus Hristos în sufletul lui, care a pus la inimă poruncile Lui, străduindu-se să le îplinească cu timp și fără timp, acela „aduce roadă multă”, după cum Insuși ne învață (Ioan 15, 5). Și acest lucru nu este greu de înțeles, căci pe măsură ce și noi răspundem cu dragoste la dragostea cea mare a lui Dumnezeu, cu străduințele noastre, cu rivna noastră de a ne face mai buni, mai drepiți, mai cuminiți, mai după voia lui Dumnezeu, pe aceeași măsură Mintuitorul ne pătrunde cu sfințenia Sa, cu harul Său, întărindu-ne și îmboldindu-ne tot mai mult la lucrarea binelui. Acest lucru îl are în vedere Sf. Apostol Pavel — a cărui viață este o continuă alergare și străduință de a întruhipa în viața sa viața lui Iisus Hristos, atît cît omenește este cu putință — cînd zice: „Toate le pot în Hristos, cel ce mă întărește” (Fil. 4, 13) și în altă parte: „Pe acesta (pe Hristos) îl propovăduim noi, sfătuiind și învățînd pe tot omul întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul desăvîrșit întru Hristos. Spre aceasta mă și ostenesc, luptîndu-mă cu ajutorul puterii lui, care lucrează cu tărie întru mine” (Col. 1, 28—29).

*

Să ne străduim deci că cunoaștem cît mai bine pe Mintuitorul nostru, pe Iisus Hristos, al cărui nume îl purtăm, să ne împărtășim cu sf. singele și trupul Lui cel dumnezeiesc, să ne pătrundem cît mai mult de învățăturile Sale, de sfințenia Sa, de harul Său, de dragostea Lui de oameni, de toate vrerile Lui, pentru ca, uniți fiind cît mai strîns cu El, să aducem tot mai multe roade de pace, de smerenie, de dragoste față de toți oamenii, de muncă, de frumusețe sufletească. Să rodăm adică cît mai multe lucruri bune, așa cum rodește o viță sănătoasă adînc înfiptă în butucul ei.

Diacon GH. PAPUC

cum noi știm să iertăm pe alții, desigur am căpăta o iertare, care nu ne-ar conveni de loc. Poate vei zice: îl iert însă nu vreau să-l mai văd în ochi. Il iert, însă nu pot uita ce mi-a făcut. Aceste două ginduri nu-s creștinești. Sau zici: Il iert, dar să-și repare mai întii greșala făcută. Il iert, însă vreau să nu mă mai supere cu nimic. Să zici așa e cu dreptate. Totuși pentru împăcare poți renunța la despăgubire. Oare cum vrem noi să fim iertați de Dumnezeu? Desigur noi vrem să fim iertați în întregime, fără rezerve, fără o reparație imposibilă. Noi vrem să simțim aproape de inima noastră, inima lui Dumnezeu, să fim asigurați de dragostea Sa, să ne bucurăm de încrederea Sa, de intimitatea Sa. Ei bine! Să lucrăm și noi la fel față de fratele nostru, care ne-a supărat și care cere să-l iertăm. Nici o mustrare, nici o discuție, nici o răceală. Uitare, încredere, dragoste. Atunci vom putea numai să zicem cu toată sinceritatea: „Iartă-ne... cum și noi iertăm...” și să cunoaștem astfel cea mai înaltă bucurie a iertării dumnezeiești și o mare mulțumire...

*

Odată, un om, care ducea o viață potolită, zicea: „Eu nu mă simt păcătos”. I-am zis: „Numai Hristos este fără păcat, iar noi avem sumedenie de păcate; și eu te voi întreba și vei vedea, că vei avea foarte multe păcate”. Din nou i-am zis: — „N-ai fost minios niciodată”? — „Cine nu-i minios”? — „N-ai ocărit, n-ai înjurat, n-ai blestemat și nici n-ai birfit niciodată”? — „Cinstit vorbind, am făcut și fac și de acestea”... — „De cîte ori ai înșelat pe prieteni, călcîndu-ți cuvîntul și spunînd minciuni?” — „Recunosc că de multe ori”... — „Lăcomie de bani, desfrînare, pismă, mîndrie, clevetire, pornire de asuprire și nedreptate ai făcut și ai avut în suflet?” — „Și de acestea”... — „Dar beție n-ai făcut”? — „Adeseori”... — „Dar jurămîntul l-ai călcat și-ai luat în deșert pe Dumnezeu”? — „De multe ori”... — „Și toate acestea, ce sînt decît grele și urite păcate? Deci pocăiește-te, creștine și ia calea faptelor bune, pentru binele și mîntuirea ta!”

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

Impotriva minciunii

„Învăță-te omule cuvinte adevărate și minte bună, ca să le auzi și tu și să ai parte de ele”.

(Pilde 22. v. 21)

Creștinul trebuie să fie om nou (Col. 3, v. 9).

Ca om al lui Dumnezeu el trebuie să îplinească legea și prin toate purtările lui să dovedească aceasta.

Dacă luptă împotriva păcatelor grele, dacă știe cari sînt păcatele de moarte, cele strigătoare la cer și cele de căpetenie, trebuie să nu uite nici odată că mai sînt păcate mărunte, cari izvorăsc din aceste mari și aduc mult rău vieții și multă stricăciune sufletului.

Intre acestea amintesc de data aceasta de minciună, ca un nărav rău și aducător de grele căderi omului și multe necazuri vieții omenești.

Minciuna este negarea și nemărturisirea adevărului, Despre aceasta scrie la Sf. Ev. Ioan că cei ce mint „au de tată pe diavolul. Că el de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Ori de cîte ori spune o minciună vorbește din ale lui, căci el este mincinos și tatăl minciunii” (8, v. 44).

Primii oameni au căzut că au dat ascultare minciunii (Fac. 3, 5).

Uneltele ei sînt mintea slabă și limba lipsită de virtute, căreia nu-i place să rostească cuvintele adevărate.

Înțelepciunea biblică de la început a combătut

acest obicei ca un păcat mare și zice la Pilde „că măciucă, sabie și săgeată ascuțită este limba omului care mărturisește minciuna” (25, 18), căci „limba mincinoasă urăște adevărul și gura necoperită face neașezări” (26, v. 28), astfel „omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pămînt” (Ps. 140, v. 11).

Acelaș psalmist spune apoi mai departe că „nu-mai buzele adevărate îndreptează mărturisiri, iar cel cu minciuna are limbă nedreaptă... de aceea uriciune sînt Domnului buzele mincinoase, iar cel ce grăiește cu credință, primit este cu cinste” (12, v. 20).

De aceea înțeleptul legii vechi aduce povăța „nu semăna minciuni asupra fratelui tău, nici împotriva prietenului tău să nu faci așa. Nu voi a minți nici o minciună, că minciuna deasă nu este bună” (Înțel. 7, v. 13—14).

Considerînd că minciuna aduce și păcate grele, legea noastră creștină oprește pe credincioșii ei să mintă și-i îndeamnă la grăirea adevărului.

Astfel Sf. Ap. Pavel povățuiește în epistola către Coloseni: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui” (3, v. 9), ci lăsați-vă de minciună: „fiecăre din voi să spună aproapelui său adevărul... pentru că sîntem mădulare unii altora” (Efes. 4, v. 25).

Cît de grea este pedeapsa minciunii, Sf. Scriptură ne-o arată la împlinirea cu Anania și Saphira, de la Faptele Apostolilor (5, v. 3), unde zice: „Anania! pentru ce ți-a umplut satana inima ca să minți pe Duhul Sfînt”? Auzind Anania această mustrare pentru păcatul minciunii, îndată a căzut jos și a murit.

Iată unde duce un păcat ca acesta și de aceea cine este creștin „și iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrîneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare” (I Petru 3).

Prot. FLOREA ALEX.—Mediaș

Irmosul Intrării în Biserică

Ingerii văzînd intrarea
Preacuratei au dat zbor
Mirindu-se cum Fecioara,
Intră-n Sfînta Sfîntelor.
Nici cum să nu se atingă
Ca de un sicriu ceresc
Mina cea rău gînditoare
De trupul ei fecioresc!
Iar buzele credincioase
Cu al îngerului glas,
Cu bucurie să cînte
Fecioarei, alesul vas.
De Dumnezeu Născătoare
Bucură-te tot mereu,
Cea plină de daruri sfînte
Căci cu tine-i Dumnezeu!

Pr. Al. Gherghel

Reîntregire

In suflete renaște din nou un crez lucid:
Crezul reîntregirii, dărimător de zid.
După haine veacuri de invrăjpire-amară,
Trăim plînirea vremii în scumpa noastră țară
Și-aducem strămoșeasca cinstire cuvenită
Celui născut cu trupul în iesle umilită.
Vin frații laolaltă să facă juruință,
La înnoirea lumii să pună năzuință,
O singură suflare, o singură credință,
Să lecuiască rana — că prea mult i-a durut —
Și cîte-au fost visate de ochii stînși în lut
Le vor trăi, căci astăzi dumnezeiescul dar
Ne-adună la o strană și la un sfînt altar.
Acelaș glas de clopot ne-adună valuri vii
Pe veci la matca noastră, precum am fost dintii.

Prot. I. Gh. IVANCIUC

Inaugurarea muzeului bisericii „Sf. Nicolae” din Scheii Braşovului

La 29 iunie 1961, sârbătoarea Sf. Ap. Petru și Pavel, cronică bisericii „Sf. Nicolae” din Scheii Braşovului a înscris un eveniment de seamă. Bogatul tezaur de cultură și artă bisericească pe care îl are „mama bisericilor ortodoxe din Țara Birsei” a fost rinduit după cele mai moderne criterii muzeistice și oferit publicului vizitator, ca o mărturie despre puterea creatoare a poporului român.

Biserica a fost ctitorită de voievozii Țărilor Române și ajutată de către țarina Elisabeta Petrovna, fiica lui Petru cel Mare, în lupta de păstrare a ortodoxiei împotriva asalturilor catolicismului habsburgic.

În anul 1957, venind la cîrma mitropoliei Ardealului I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, unul din cele dintii gânduri ale I. P. S. Sale a fost de a se organiza în clădirea de lângă biserică un așezământ spre binele țării și al Bisericii. Cu largul concurs și sprijin material al Departamentului Cultelor, secția muzeistică s-a deschis în acest an, urmînd să se prezinte în curînd în condiții optime arhiva și biblioteca, pentru care este de lipsă numai cadrul exterior.

De trecutul bisericii „Sf. Nicolae” se leagă și activitatea culturală a Diaconului Coresi, de la care se împlinesc patru sute de ani. Este știut că Diaconul Coresi a avut între colaboratorii săi în traducerea cărților în grai românesc pe învățații preoți de la biserică „Sf. Nicolae”. Mai adăugăm că aci a apărut prima cronică cu subiect românesc în Transilvania, Cronică Popii Vasile, continuată de Radu Tempea II, prima gazetă românească „Foaia Duminecii” și primul Calendar românesc la 1733 și prima gramatică românească în mss. la 1757. De biserică „Sf. Nicolae” sînt legate numele unor cărturari de seamă ca Anton Pan, Gh. Ucenescu, Ciprian Porumbescu, Gh. Dima, Gh. Bariț, Ioan Barac și alții. Iată atîtea fapte care legitimează cu prisosință înființarea muzeului.

Prezentăm acum, pe scurt, cititorilor noștri, cîteva din obiectele expuse în muzeu. Muzeul cuprinde etajul clădirii, compus din trei camere. În cea dintii vizitatorul întilnește piatra de mormînt a preotului Costea de la 1476, schița bisericii „Sf. Nicolae” de la întemeierea ei și pînă azi, istoricul clădirii în care este așezat muzeul, vechile catastife, legămîntul de înființare a Școlilor Centrale și documente de la cărturari de seamă din trecutul Braşovului.

În sala din stînga, dedicată Diaconului Coresi se află expuse: Evanghelia cu învățătură de la 1581, Octoiul slav 1574, Molitvelnic mic slavon 1493, table de Evanghelie ferecată din sec. XVI, Tetraevangheliul miniat 1560, din epoca lui Alexandru Lăpușeanu, hrisovul lui Aron Vodă, din 1594, hrisovul lui Gh. Ștefan din 1656 și obiecte de cult artistic lucrate din sec. XVI și XVII.

În sala a treia din dreapta, dedicată lui Radu Tempea II, cronicarul, sînt expuse: Hrisoave de la Constantin Brîncoveanu și Grigorie Ghica Vodă, Cronică lui Radu Tempea, Tilcul Evangheliilor, manuscrise din sec. XVIII, Evanghelii ferecate sec. XVIII, icoane din sec. XVIII, icoane pe sticlă, odăjdii aduse de Eustatie Grid de la Moscova la 1748, obiecte de cult, engolpioane și un costum scheian de femeie. Obiectele sînt expuse în 12 vitrine, frumos executate de către „Decorativa” din București și în patru nișe în pereții laterali. Ele sînt așezate în ordine cronologică, cu o tematică bine studiată de către priceputul director al muzeului și bibliotecar Prof. I. Colan.

Solemnitatea inaugurării a avut loc în 29 iunie 1961. După săvîrșirea Sf. Liturghii s-a trecut în clădirea muzeului, unde s-a săvîrșit sfeștania de către P. C. Prot. Traian Belasçu, vicarul mi-

tropoliei, Prot. Vasile Coman, Prot. C. Mușlea, I. Ișă și Pr. Șt. Tascianu în prezența credincioșilor. La inaugurarea muzeului au participat reprezentanți ai Departamentului Cultelor și ai autorităților locale.

În numele parohienilor bisericii „Sf. Nicolae”, Pr. I. Ișă exprimă sentimentele de bucurie pentru înființarea muzeului și aduce mulțumiri I.P. S. Mitropolit Nicolae Colan și Departamentului Cultelor pentru ajutorul dat. Prof. I. Colan face o expunere a rolului cultural și istorico-religios pe care l-a avut biserică „Sf. Nicolae” în vremea în care poporul român din Transilvania era asuprit și prezentarea tematică a muzeului.

In numele I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. C. Păr. TRAIAN BELAȘCU, vicarul Mitropoliei arată bucuria pentru înființarea acestei instituții. Ea se datorește, înainte de toate, Arhipăstorului care, fiind din aceste părți și făcîndu-și școala în Braşov, a cunoscut în deaproape aceste valori și a dorit ca ele să devină bunuri comune ale poporului nostru dornic de cultură și progres.

Solemnitatea se încheie cu citirea scrisorii pe care I. P. S. a trimis-o protopopiatului cu acest prilej, în care își exprimă bucuria și aduce mulțumiri tuturor celor ce au contribuit la înființarea muzeului.

Astfel vizitatorii, care vor trece prin Braşov, au prilejul să cunoască încă un așezământ de cultură și artă românească.

Pr. VASILE COMAN

RUT

În zilele acelea, cînd cîrnuiau în Israil judecătorii, s-a întîmplat foamete mare pe pămînt. Atunci Elimelec și soția sa Noemina, care locuiau în Vifleemul Iudeii, s-au dus să locuiască în șesul Moab, unde mai era piine.

Elimelec și Noemina aveau doi feciori, care s-au căsătorit în Moab, luînd de soții unul pe Orfa, iar al doilea pe Rut. Și au rămas acolo ca la zece ani.

Dar după aceea a murit Elimelec și au murit și cei doi feciori ai lui. Rămasă văduvă și auzind „că Dumnezeu a cercetat pe poporul său și i-a dat piine” (Rut 1, 6), Noemina a hotărît să se întoarcă în Vifleem. Cele două nurori ale sale voiau să o însoțească. Numai că Noemina le-a zis:

„Întoarceți-vă și vă duceți fiecare la casa mamei voastre și să facă Domnul milă cu voi, cum ați făcut și voi cu cei morți și cu mine!” (Rut 1, 8).

La început, cele două nurori au stărui, plîngînd, în hotărîrea lor de a o însoți pe Noemina. Dar mai apoi, Orfa, și-a luat rămas bun de la soacra sa și s-a întors la poporul său, iar Rut a rămas cu ea.

Și a zis Noemina către Rut:

„Iată cumnata ta s-a întors la poporul său și la dumnezeii săi. Întoarce-te și tu după cumnata ta!”

Iar Rut a zis:

„Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu și unde vei trăi tu, voi trăi și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.

Unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Orice-mi va face Domnul, numai moartea mă va despăți de tine!” (Rut 1, 14—17).

Deci Rut n-a părăsit pe Noemina. „Și așa s-a întors Noemina cu nora sa Rut moabiteanca, venind din șesul Moab și au intrat în Vifleem, pe la începutul secerișului orzului” (Rut 1, 22).

Noemina era acum bătrînă și nu putea lucra. De aceea Rut îngrijea de ea întru toate.

Într-una din zilele acelea Rut s-a dus să adune spice în țarina lui Booz, care era înrudit cu Elimelec. Ea se ținea cu hărnicie pe urma secerătorilor. Iar cînd Booz a venit la locul acela a întreat:

„Cine-i această femeie tină?”

„Această femeie tină este moabiteanca aceea care a venit cu Noemina din șesul moabiților... Și se află aici de azi dimineață și acasă șade foarte puțin” (Rut 2, 5—7).

Atunci Booz a rinduit ca Rut să mănînce din mîncarea secerătorilor și să bea din același ulcior din care beau ei; de asemenea, să culeagă spice și de printre snopi, fiindcă auzise el cît de mult îngrijea ea de Noemina.

Seara, cînd s-a întors acasă, Rut a dus piine și soacrei sale. Și apoi, pînă la terminarea secerișului, zi de zi a cules spice în țarina lui Booz.

Nu peste multă vreme, Booz a zis în fața bătrînilor cetății:

„Pe Rut moabiteanca o iau de soție, ca să păstrez numele celui mort — al fiului lui Elimelec — în moștenirea lui și ca să nu piară numele celui mort dintre frații lui și din poarta locuinței lui: voi astăzi sinteți martori la aceasta” (Rut 4, 10).

Deci Booz a luat-o în căsătorie pe Rut și din căsătoria aceasfa s-a născut Obed. Acesta-i părintele lui Iesei, tatăl lui David. Iar din semînția lui David s-a născut Mîntuitorul Iisus Hristos.

*

Rut era din Moab. Deci ea nu făcea parte din Israil. Totuși, Rut a venit în Vifleem, a luat credința soacrei sale, s-a căsătorit cu Booz și s-a făcut una cu poporul Israil. Din căsătoria aceasta s-a născut Obed, din Obed Iesei și din acesta s-a născut David. Iar din spița lui David s-a născut Mîntuitorul Hristos. De aceea El e numit adesea „fiul lui David”.

D. CĂLUGĂR

† Preoteasa Valeria Pop născ. Maxa

În ziua de 12 martie 1961 s-a stins din viață Preoteasa Valeria Pop — soția C. Păr. Ioan Pop de la parohia ort. rom. Bucerdea Vînoasă I, protopopiatul Alba Iulia.

Înmormîntarea s-a oficiat în ziua de 14 martie 1961 de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Prot. raional Victor Negrea.

În fața credincioșilor au vorbit: P. C. Prot. V. Negrea și preoții N. Puia, V. Miteu, D. Bogdan și I. Jurca, cari au subliniat vrednicia vieții adormitei întru Domnul.

Preoteasa Valeria Pop s-a născut la data de 30 aprilie 1897 în parohia Girbova de sus și este fiica vrednicului de pomenire a preotului V. Maxa și a preotesei Maria.

Crescută în mireasma evlaviei creștine, care stăpînea în casa părintească, se căsătorește cu absolventul de teologie Ioan Pop, hirotonit apoi și instalat preot la parohia Craiva, unde funcționează pînă în anul 1947 cînd se transferă la parohia Bucerdea Vînoasă.

Viața familiară i-a fost binecuvîntată cu 4 copii, dintre cari trei sînt în viață.

A fost o preoteasă distinsă, ostendind cu deosebită rivnă pentru propășirea binelui credincioșilor, cari au prețuit-o și au iubit-o ca pe o mamă bună.

Preot N. PUIA